

נערה בדרנית

סיפור עממי רוסי

לא אזכור כבר מתי ובאיזו שנה, האם היה זה בזמנו של המלך
סטפאן או מוקדם יותר, חי לו אז דוכס אחד בדוכסות שלו. הייתה
לו בת, נערה יפהפייה, אבל בררנית גדולה. אף בחור לא מצא חן
בעיניה. זה לא טוב, אחר לא כזה כמו שצריך ושלישי עוד יותר
גרוע.

לעתים קרובות ערך הדוכס נשף גדול בשבילה. באו אורחים מכל
המדינה, אצילים ובחורים נהדרים. אך מי שרק לא יבוא, היא
צוחקת ממנו ביחד עם החברות שלה: לזה אף גדול, זה צעיר
מדי, זה פוזל.

אבל פעם בא לנשף נסיך, בן המלך בעצמו. הוא שמע על יופייה
של הנערה והחליט לנסות את מזלו. כל האורחים השתתקו, כבוד
כזה! והנערה הביטה ואומרת:
"אחד כזה! הבחור הזה דומה לזרזיר!"
בקול רם אמרה כך. כולם שמעו.

הצטער הנסיך, נעלב קצת ויצא. הדוכס התרגז. ביטל את
הנשף ואמר לבתו ליד כל האורחים:
"לא אסבול יותר את בררנותך! לא אערוך יותר מסיבות
בשבילך! אחתן אותך עם האדם הראשון שיבוא אלי מחר
בבוקר."
הנסיך-זרזיר, כי כך כבר התחילו לכנותו, היה כבר מעבר
לדלת, אבל שמע את דברי הדוכס.
למחרת בבוקר התלבש הנסיך בבגדי קבצן, מרח את פניו
באפר, תלה תרמיל על כתפו, לקח תיבת נגינה ליד. כך הוא
בא לחלון הדוכס. ניגן בתיבת נגינה וביקש נדבה.
שואל הדוכס: "מי שם?"
עונה השרת: "קבצן!"
"קראו לו הנה!"
הביאו את הנסיך-זרזיר לפני הדוכס.

"אתה נשוי?" שואל הדוכס "אתן לך את בתי לאישה."
הנסיך לא מראה שרק בגלל זה בא.
"אתה, דוכס נכבד" אומר "אדון שלי. מה שתגיד, כך אעשה."
וכך חיתנו אותו עם בת הדוכס.
הנערה פורצת בבכי, והנסיך אומר: "די לך, אישתי, לבכות.
צריך ללכת הביתה."
לדוכס אמנם חבל להיפרד מהבת, אבל הרי לא יפריד אישה
מבעלה.
הם קמו והלכו. הולכים מכפר לכפר. הנסיך ניגש לחלונות, מנגן
בתיבה שלו, מקבל פעם ביצה, פעם כיכר לחם, מאכיל את
אישתו, וממשיכים ללכת. כך מגיעים לשדות שלו.
שואלת הנערה: "של מי השדות האלה?"
עונה לה הבעל: "של הנסיך-זרזיר."
נאנחת הנערה: "יפים כאלה!" אך רק בליבה אומרת. רק
לעצמה.
עוברים באחו. שואלת הנערה: "של מי האחו היפה הזה?"
עונה לה: "של הנסיך-זרזיר."
עוברים על יד מקשה. שואלת שוב: "של מי האבטיחים
המתוקים האלה?"

עונה הנסיך: "של הנסיך-זרזיר."

מרחוק רואים ארמון. שואלת הנערה: "הארמון הזה, של מי הוא?"

עונה בעלה: "של הנסיך-זרזיר."

מצטערת הנערה: "כמה חבל שלא הסכמתי להינשא לנסיך" היא חושבת "הוא עשיר כזה, הכל אצלו טוב ויפה."

הושיב אותה הנסיך בשדה ואומר: "אלך לארמון ואשאל. אולי ישכרו אותי לשמור על המקשה." והרי המקשה שלו. הוא כל זה מראש תכנן.

חזר ואומר: "התקבלתי."

הוא מוביל את אישתו לבקתה שעל המקשה. פורס קש, תולה סיר מעל המדורה. זה כל הרכוש שלהם.

קשה לבת הדוכס. היא לא רגילה לחיי עוני. אבל שותקת, רק דמעות זולגות מעיניה בשקט.

אומר הנסיך: "איך נתפרנס עכשיו? אין לנו הרבה אוכל, קשה כך לחיות. ואולי את יכולה לעסוק במסחר?"

לבת הדוכס כבר לא אכפת. הזוהר ירד ממנה.

"טוב" אומר הנסיך "מחר אקבל משכורת, אקנה סירים למכירה."

למחרת קנה הנסיך עגלה מלאת סירים. לשרתים שלו נתן כסף ואמר: "קנו, עבור סיר ששוויו חמישה, שלמו עשרים. גם אם לא נחוץ לכם, קנו אצלה."

מכרה הנערה את כל הסירים. חזרה לבקתה ומתפארת. הרבה כסף הרוויחה. מצא המסחר חן בעיניה. אומרת לבעלה: "לך, קנה יותר סירים. עגלה אחת לא תספיק. קנה שתי עגלות." למחרת הובילו שתי עגלות לשוק. היא עומדת, מחכה, איש לא בא לקנות. בינתיים הנסיך הלך לארמון, התרחץ, לבש בגדים מפוארים, עלה על הסוס ורכב לשוק. דהר, השתולל על סוסו.

הסוס עלה על הדוכן ושבר את כל הסירים.

בכתה הנערה וחזרה מבוישת לבקתה. הנסיך שוב החליף בגדים, מרח פנים באפר וכשהיא הגיעה חכה לה.

"למה את בוכה?" שואל.
"איך לא אבכה, הנה אני מוכרת לא מוצלחת." וסיפרה לבעלה איך
הנסיך שבר לה את כל הסירים.
"סימן שאין לך מזל במסחר" אומר הוא "מילא, אל תבכי. אלך
לארמון, אשאל. אולי צריכים חדרנית. האם תוכלי לעבוד בזה?"
"אוכל" היא אומרת "אצלנו היו חדרניות וראיתי איך עובדות."
הלך הנסיך לארמון, חזר ואומר: "יש מקום בשבילך."
הלכו לארמון. אבא ואמא של הנסיך יודעים שזו הכלה שלהם, אבל
לא מראים זאת. עשו ממנה חדרנית ראשית.
משרתת הנערה ליד השולחן, מגישה למלך ולמלכה ובעצמה
חושבת על בעלה: איך הוא שם בבקתה לבדו ורעב? הנה נשאר
שאריות מהארוחה, היא אספה אותם והביאה לבעלה בערב.
"חבל" היא אומרת "אוכל נשאר. תואכל שלא תהיה רעב."
למחרת לקחה איתה סיר. קשרה אותו מתחת לסינור. מה שנשאר
מהארוחה מכניסה לסיר.
המלך והמלכה עוקבים אחריה וחושבים: איך זה, היא דואגת
לבעלה או לא?
רואים שהתרגלה לבעלה, הנסיך-זרזיר, אוהבת אותו, למרות
שבשבילה הוא לא בן המלך אלא קבצן.

אומרים ההורים לנסיך: "למה לך לענות אותה כך. גלה לה מי אתה. שתהיה אצלנו כמו בת, כמו כלה."

"טוב" אומר הנסיך "ערכו נשף. תזמינו את הדוכס והדוכסית, הורים שלה." הודיע המלך על נשף לכל המדינה. הזמינו את הדוכס והדוכסית. הם לא יודעים איפה הבת שלהם, עוד לא שמעו ממנה.

והיא ממשיכה כחדרנית. כל הזמן את הסיר תחת הסינור מסתירה, ואוספת שאריות לתוכו.

נגמרה הארוחה, התחילו רקודים. בת הדוכס מאוד אוהבת רקודים. האורחים רוקדים, והיא מאחורי הדלת עומדת ומסתכלת.

ראה זאת הנסיך-זרזיר. רקד, רקד ופתאום ניגש אליה, תפס אותה וסיבב בריקוד מסביבו. הסיר נפל לה מתחת לסינור, נשבר והכל נשפך על הארץ.

נבהלה בת הדוכס. התביישה. ניסתה לברוח. הנסיך תפס בידה והחזיק. הביא לפני המלך והמלכה.

"את" אומר "אישתי. ואלה אבא ואמא שלי."

חיבקו אותה המלך והמלכה, נישקו. באו גם הדוכס והדוכסית. שמחו לראות שוב את בתם, שהיא בריאה ושלמה.

מסתבר כי הנסיך היה חכם וידע איך לחנך את אישתו.

וגם אני הייתי שם, קבלתי לחמניות, אך לא הספקתי להכניס לפה, ונשארתי רעב.